

श्री सर्वोच्च अदालत
संयुक्त इजलास
माननीय न्यायाधीश श्री देवेन्द्र गोपाल श्रेष्ठ
माननीय न्यायाधीश श्री जगदीश शर्मा पौडेल
फैसला
०७०-सी-०४६४
मुद्दा:- लेनदेन ।

जिल्ला बारा, गाउँ विकास समिति भगवानपुर वडा नं. ८ हाल गाउँ
विकास समिति महेन्द्र आदर्श वडा नं. १ टोल बोहा गाउँ बस्ने मिश्री
साह कानू -----१

पुनरावेदक
प्रतिवादी

विरुद्ध

जिल्ला बारा, गाउँ विकास समिति देवापुर वडा नं. ८ बस्ने महानन्द
राय यादव -----१

प्रत्यर्थी
बादी

शुरु तहमा फैसला गर्ने अदालत: बारा जिल्ला अदालत
शुरु फैसला गर्ने: माननीय जिल्ला न्यायाधीश श्री बालमुकुन्द दवाडी
शुरु फैसला मिति: २०६६।८।२९

पुनरावेदन तहमा फैसला गर्ने अदालत: पुनरावेदन अदालत हेटौँडा
पुनरावेदन तहमा फैसला गर्ने: माननीय न्यायाधीश श्री मोहनरमण भट्टराई
माननीय न्यायाधीश श्री सुष्मा लता माथेमा
फैसला मिति: २०६८।१।२८

पुनरावेदन अदालत हेटौँडाको मिति २०६८।१।२८ को फैसला उपर न्याय प्रशासन
ऐन, २०४८ को दफा १२ (१) को देहाय (क) र (ख) बमोजिम दोहोर्‍याई पाउँ भनी परेको
निवेदनमा निस्सा प्रदान भई पुनरावेदनको रोहमा दायर हुन आएको प्रस्तुत मुद्दाको संक्षिप्त
तथ्य एवं ठहर यस प्रकार छ:

मसँग प्रतिवादी मिश्री साह कानूले मिति २०६०।१।१ मा रु. ८०,०००।— कर्जा लिई सोको सयकडा १०% ले २०६० साल माघ मसान्तसम्ममा एकमुष्ट बुझाउने भाखा राखी कपाली तमसुक लेखिदिनु भएकोमा भाखाभिन्न उक्त साँवा ब्याज कुनै नबुझाएकाले पटक पटक माग गर्दासमेत आजभोलि भनी आलटाल गरी पचाउने नियत लिनु भएकाले साँवा रु. ८०,०००।— र लिखत मितिदेखि आजसम्म ४ वर्ष ७ महिना २९ दिनको सयकडा १०% ले हुने ब्याज रु. ३६,८००।— समेत जम्मा रु. १,१६,८००।— र भरी भराउ हुँदासम्मको ब्याजसमेत प्रतिवादीबाट दिलाई भराई पाउँ भन्नेसमेत बेहोराको वादी महानन्द राय यादवको मिति २०६४।८।२५ को फिरादपत्र ।

मैले वादीसँग कुनै किसिमको कागजपत्र नगरेको र कर्जा पनि लिएको छैन । सक्कल लिखतको कागज वादीबाट दाखेल मगाई देखाएको बखत सद्दे कीर्ते के हो यकिन नामाकरण गरी बयान गर्ने छु भन्नेसमेत बेहोराको प्रतिवादी मिश्री साह कानुको मिति २०६४।११।६ को प्रतिउत्तर पत्र ।

वादीले सुकुम्बासी समस्या समाधान आयोगबाट जग्गा उपलब्ध गराई दिन्छु भनी प्रलोभन दिई मलाई ३/४ वटा लिफामा सही छाप गराएका थिए । सो लिफा माग्दा आज भोलि भनी आलटाल गर्दै आएका थिए । हाल सोही लिफा कागजमा दावीको तमसुक खडा गरेका हुन् । विशेषज्ञबाट जाँच गराई कीर्ते जालसाजी गर्ने अन्तर साक्षी समेतलाई सजाय गरी पाउँ भन्नेसमेत बेहोराको प्रतिवादी वारेस घनश्याम प्रसाद साहले मिति २०६५।४।१४ मा शुरु बारा जिल्ला अदालतमा मुलुकी ऐन, अ.बं. ७८ नं. बमोजिम गरेको सनाखत बयान ।

प्रतिवादीले मसँग रु. ८०,०००।— कर्जा लिई तमसुकमा सही छाप गरेको हो । सुकुम्बासी आयोगबाट जग्गा उपलब्ध गराई दिन भनी कागज गराएको होइन । प्रतिवादी वारेशलै गरेको बयान व्यहोरा झुठा हो । कीर्ते जालसाजी गरी लिखत खडा गरेको होइन भन्नेसमेत बेहोराको वादीका वारेस नवलकिशोर प्रसाद यादवले मिति २०६५।४।१४ मा शुरु बारा जिल्ला अदालतमा गरेको बयान ।

दावीको तमसुक मैले लेखी सोमा साहु र ऋणी दुवैले लिने दिने कार्य गरी सहीछाप गरेका हुन् । साहुको थैली पचाउन निजले झुठा बयान गरेका हुन् भन्नेसमेत बेहोराको लेखक साक्षी प्रद्युमन नारायण मल्लिकले मिति २०६५।१०।१२ मा शुरु बारा जिल्ला अदालतमा गरेको बयान ।

तमसुकको साक्षी महलमा भएको नाम र सहीछाप मेरो हो । प्रतिवादीले गरेको बयान झुठा हो । कीर्ते जालसाजीबाट लिखत भए गरेको होइन तथा सजायसमेत हुनु पर्ने

होइन । लिखत सद्दे हो भन्नेसमेत बेहोराको लिखतका अन्तर साक्षी जगदीश राय यादवले मिति २०६५।१०।१३ मा शुरु बारा जिल्ला अदालतमा गरेको बयान ।

वादी दावीको लिखतको हस्ताक्षर प्रतिवादीले आफ्नो हो भनी स्वीकार गरेको देखिएको, रुपैयाँ लिने दिने कार्य भै लिखत भएको भन्ने लेखक साक्षी र अन्तर साक्षीकोसमेत भनाई रहेको, लिखत हेर्दा रित पुगेको देखिएको र लिखत बमोजिमको साँवा ब्याज वादीलाई प्रतिवादीले बुझाई सकेको अवस्था नदेखिएको हुँदा दावी बमोजिमको साँवा व्याज वादीले भराई लिन पाउने देखियो । अतः वादी दावीको मिति २०६०।१।१ को कपाली तमसुक बमोजिमको साँवा रु. ८०,०००।— र ब्याज रु. ३६,८००।— समेत जम्मा रु. १,१६,८००।- (एक लाख सोह्र हजार आठ सय) र विगो भरी भराउ हुँदाका अवस्था सम्मको कानूनबमोजिम भराई लिन पाउने ब्याजसमेत वादी महानन्द रायले प्रतिवादी मिश्री साहबाट भराई लिन पाउने ठहर्छ । सद्दे लिखतलाई जालसाजी कीर्ते भनी जिकिर लिने प्रतिवादीलाई कीर्ते ठहरेमा वादीलाई कीर्ते कागजको १० नं. ले हुने विगोको २५% का दरले जरिवाना रु. २०,०००।— हुनेमा प्रतिवादीको जिकिर नपुगेको हुँदा दण्ड सजायको १८ नं. ले सोको आधी रु. १०,०००।— प्रतिवादीलाई जरिवाना हुने ठहर्छ भन्नेसमेत बेहोराको बारा जिल्ला अदालतको मिति २०६६।८।२९ को फैसला ।

वैज्ञानिक अधिकृत मुकुल प्रधानले लिफामा लेखिएको हो वा होइन भनी यकिनसाथ भन्न सकिने अवस्था पाइएन भने पछि विवादिन लिखत विशेषज्ञहरुको बोर्डबाट परीक्षण गराउनु पर्ने सो गराइएको छैन । परीक्षण गर्ने वैज्ञानिकले लिफामा हुने गुणहरुमा खाँदिएको दुरी कम रहेको भनी उल्लेख गरी मसीको गाढापन अधिक भएकाले लिफामा लेखिएको हो होइन एकिन गर्न सकिएन भनी भनेको अवस्थामा न्यायकर्ताले ल्याप्चे छापले लिखतमा छोपेको भन्ने आधार लिई विशेषज्ञलाई प्रमाण ऐन, २०३१ को दफा २३(७) र दफा ५२ बमोजिम साक्षी सरह बकाई जरिह गर्ने मौका दिई आफ्नो राय पुष्ट्याई नगरी प्रमाणमा ग्रहण गर्न मिल्दैन । सम्मानित सर्वोच्च अदालतले ने.का.प. २०४३ अंक ४ नि.नं. २६८८ पृष्ठ ३३६ मा “विशेषज्ञको रायलाई प्रमाणमा लिनको लागि राय दिने विशेषज्ञलाई साक्षी सरह बकपत्र गराई उक्त रायलाई समर्थन गराउन पर्ने” भन्ने नजिरमा प्रतिपादित सिद्धान्तको विपरीत हुने गरी मुलुकी ऐन, दण्ड सजायको १८ नं. को गलत प्रयोग समेत गर्ने गरी फैसला भएको छ । अतः सो फैसला प्रमाण ऐन, २०३१ को दफा ५४ को प्रतिबन्धात्मक बाक्यांश “तर” को त्रुटी हुँदा उक्त फैसला बदर गरी न्याय पाउँ भन्नेसमेत बेहोराको प्रतिवादी मिश्री साह कानुको मिति २०६७।५।२३ को पुनरावेदन अदालत हेटौँडामा परेको पुनरावेदनपत्र ।

राष्ट्रिय विधि विज्ञान प्रयोगशालाले विवादित लिखत जाँच गरी दिएको तर्क पत्रमा लिखित व्यहोराको सत्रौं, अठारौं र उन्नाइसौं हरफहरुका अक्षरहरु तुलनात्मक रुपमा केही खाँदिएको अवस्थामा छ भन्ने उल्लेख हुनाको साथै लिखतमा लिखतमाथि ल्याप्चेछाप मसी छ वा ल्याप्चेछापको मसीमाथि व्यहोरा मसी छ यकिन गर्न सकिएन भनी राय प्राप्त भएको अवस्थामा तत्सम्बन्धमा विवेचना नभै लेनदेनमा वादी दावी पुग्ने ठहर्‍याएको शुरुको फैसला प्रमाणको मूल्याङ्कनको सन्दर्भमा फरक पर्न सक्ने देखिँदा मुलुकी ऐन, अ.व. २०२ नं. बमोजिम छलफलमा प्रत्यर्थी वादीलाई झिकाई नियमानुसार पेश गर्नु भन्ने मिति २०६७।८।१५ को पुनरावेदन अदालत हेटौँडाको आदेश ।

लिखतका साक्षीहरुसमेत अदालतमा उपस्थित भै लिखत बमोजिमको रुपैया प्रतिवादीले कर्जा लिई कपाली तमसुक गरी दिएको ठीक साँचो हो, उक्त तमसुक लेखी सहीछापसमेत मेरो सामुन्नेमा भएको र म साक्षी बसेको भनी स्पष्टसँग लिखत साक्षी जगदीश रायले बयान गरी दिएका र लेखका साक्षी प्रद्युमन नारायण मल्लिकसमेत अदालतमा उपस्थित भै उक्त लिखत म आफैले लेखेको हुँ, हस्ताक्षर सही मेरो हो भनी बयान गरेकोलाई अन्यथा भन्न नमिल्ने हुँदा शुरुको फैसला सदर गरी पाउँ भन्नेसमेत बेहोराको प्रत्यर्थी वादी महानन्द राय यादवको मिति २०६७।११।१५ को लिखित प्रतिवादी ।

लिखतका लेखक साक्षी तथा अन्तर साक्षी समेतले लिखत सद्दे हो भनिरहेको अवस्था र प्रतिवादीले मेरो सही होइन भन्न नसकेको अवस्थामा लिफा दिएको भनेको र सो विषमया परिक्षण हुन नसकेको अवस्थामा लिखतका केही हरफको दुरी कम वेशी भएको भन्ने मात्र आधारबाट ठोस प्रमाणको अभावमा दावीको तमसुक कीर्ते नै रहेछ भनी यकिन गरी निष्कर्षमा पुग्न सकिने अवस्था रहेन । प्रतिवादी पक्षबाट दावीको लिखतलाई कीर्ते प्रमाणित गर्न नसकेको अवस्थामा शुरु फैसला यस आधारमा मिलेन छ भनी उल्लेख गर्न मिल्ने अवस्था नहुँदा वादी दावीबमोजिम प्रतिवादीबाट वादीले साँवा ब्याज भराई लिन पाउने गरी र प्रतिवादीलाई लिखत सद्दे ठहरेकाले रु. १०,०००।— जरिवानासमेत गर्ने गरेको मिति २०६६।८।२९ को शुरु बारा जिल्ला अदालतको फैसला मिलेकै देखिँदा सदर हुने ठहर्छ भन्नेसमेत बेहोराको मिति २०६८।१।२८ को पुनरावेदन अदालत हेटौँडाको फैसला ।

वैज्ञानिक अधिकृत मुकुल प्रधानले लिफामा लेखिएको हो वा होइन यकिन साथ भन्न सकिने अवस्था पाइएन भनेपछि विवादित लिखत विशेषज्ञहरुको बोर्डबाट परीक्षण गराउनु पर्नेमा सो नगराई यी लेखकले लेखेका हुन् होइनन् जाँच गराई यकिन नगरी, नयाँ वर्षको दिन मालपोत कार्यालय बन्द रहेको अवस्थामा मालपोत कार्यालयको प्राङ्गडमा लिखत तयार गरेको भनिएको कुराको मूल्याङ्कन नगरी र पुनरावेदन अदालत हेटौँडाबाट अ.व. २०२ नं.

बमोजिम प्रत्यर्थी झिकाउने आदेशमा सहमत हुन नसकेको कारण खुलाइएको छैन । पुनरावेदन अदालत हेटौँडाले फैसलामा विवाद विन्दू के हो, ठहर गर्नु पर्ने विषय के के हुन्, सम्बद्ध प्रमाणले खण्डन वा समर्थन के गरेको छ भन्ने जस्ता मूलभूत विषयमा केन्द्रित भई मुलुकी ऐन अ.व. १८४क नं. र १८५ नं. बमोजिम निष्कर्षमा पुग्नु पर्नेमा कानून र प्रमाणको त्रुटी गरी विषयान्तर भई बारा जिल्ला अदालतको फैसलालाई सदर गरेको पुनरावेदन अदालत हेटौँडाको फैसला सम्मानित अदालतबाट प्रतिपादित नजिर (ने.का.प. २०४३ अङ्क ४ नि.नं. २६८८ पृ. ३३६) समेतको त्रुटिपूर्ण हुँदा न्याय प्रशासन ऐन, २०४८ को दफा १२(१) (क)(ख) बमोजिम मुद्दा दोहोर्‍याई हेर्ने निस्सा प्रदान गरी ती दुवै त्रुटिपूर्ण फैसला बदर गरी पाउँ भन्ने निवेदन परेकामा निस्सा प्राप्त भई पुनरावेदनको रोहमा दर्ता हुन आएको प्रतिवादी मिश्री साह कानूको मिति २०७०।७।१२ को पुनरावेदनपत्र ।

यसमा विवादित लिखत परीक्षण गर्ने विशेषज्ञलाई साक्षी सरह बकपत्र नगरी पुनरावेदन अदालतबाट भएको फैसला प्रमाण ऐन, २०३१ को दफा ३, २३(७), ५२ र ५४ तथा ने.का.प. २०४३ साउन नि.नं. २६८८ पृष्ठ ३३६ मा प्रकाशित सिद्धान्त समेतको त्रुटि देखिएकाले प्रस्तुत मुद्दामा न्याय प्रशासन ऐन, २०४८ को दफा १२(१) को खण्ड (क) र (ख) बमोजिम दोहोर्‍याई हेर्ने निस्सा प्रदान गरिएको छ । सम्बन्धित शुरु र रेकर्ड मिसिल आएपछि नियमानुसार पेश गर्नु भन्ने मिति २०७०।५।३१ को यस अदालतको आदेश ।

२०६०।१।१ को लिखत परीक्षण हुँदा बेहोरा लिफामा लेखिएको हो वा होइन यकिन भन्न सकिने अवस्था पाउन सकिएन, लिखत परीक्षण गर्दा शीर तथा पुच्छारमा रहेका एक एक जोडा ल्याप्चे छापहरूका अवस्थालाई विस्तृत अध्ययन गर्न सकिएको जुन स्थानहरूमा ल्याप्चेको रेखाले लिखत बेहोरालाई छोएको छ भनी राष्ट्रिय विधि विज्ञान प्रयोगशालाका बरिष्ठ वैज्ञानिक अधिकृत मुकुल प्रधानले मिति २०७१।९।३० मा यस अदालतमा गरेको बकपत्र ।

नियमबमोजिम पेशी सूचीमा चढी इजलास समक्ष पेश हुन आएको प्रस्तुत मुद्दामा पुनरावेदक प्रतिवादी मिश्री साह कानूको तर्फबाट उपस्थित विद्वान बरिष्ठ अधिवक्ता श्री हरिहर दाहालले विशेषज्ञबाट लिखत सद्दे भएको भनी भिडाउन नसकेको अवस्थामा सहीछाप एकिन नगरी लिखतलाई सद्दे ठहराई मेरा पक्षलाई लिखत बमोजिमको साँवा व्याज असूल गर्ने गरी र रु. १०,०००। जरिवानासमेत गर्ने गरी भएको शुरुको फैसलालाई सदर गरी भएको पुनरावेदन अदालत हेटौँडाको फैसला त्रुटिपूर्ण हुँदा बदर हुनु पर्ने भनी गर्नु भएको बहस सुनी

पुनरावेदन अदालत हेटौँडाको फैसला मिलेको छ छैन र पुनरावेदक प्रतिवादीको पुनरावेदन जिकिर पुग्न सक्छ सक्दैन भन्ने विषयमा निर्णय दिनु पर्ने देखियो ।

निर्णयतर्फ विचार गर्दा मिति २०६०।१।१ मा २०६० साल माघ मसान्तको भाखा राखी कपाली तमसुक गरी विपक्षीले मसँगबाट रु. ८०,०००।— कर्जा लिएकामा भाखाभित्र साँवा तथा व्याज केही नबुझाएकाले सो साँवा तथा लिखत मितिदेखि आजसम्मको हुने व्याज रु. ३६,८००। समेत जम्मा रु. १,१६,८००।— र भरी भराउ हुँदासम्मको व्याजसमेत प्रतिवादीबाट दिलाई भराई पाउँ भन्ने वादी दावी देखियो । मैले वादीसँग कुनै किसिमको कागजपत्र नगरेको र कर्जा पनि लिएको छैन । सक्कल लिखितको कागज वादीबाट दाखेल मगाई देखाएको बखत सद्दे कीर्ते के हो यकिन नामाकरण गरी बयान गर्ने छु भन्ने प्रतिवादीको प्रतिउत्तर भएकामा वादी दावीको मिति २०६०।१।१ को कपाली तमसुक बमोजिमको साँवा रु. ८०,०००।— र व्याज रु. ३६,८००।— समेत जम्मा रु. १,१६,८००।- (एक लाख सोह्र हजार आठ सय) र विगो भरी भराउ हुँदाका अवस्था सम्मको कानूनबमोजिम भराई लिन पाउने व्याजसमेत वादीले प्रतिवादीबाट भराई लिन पाउने र लिखत कीर्ते ठहरेकामा वादीलाई हुने जरिवानाको आधी रु. १०,०००। प्रतिवादीलाई जरिवाना हुने ठहर गरी भएको बारा जिल्ला अदालतको फैसलामा यी प्रतिवादीको पुनरावेदन परेकामा शुरु फैसलालाई सदर गरी भएको पुनरावेदन अदालत हेटौँडाको फैसला कानून तथा नजिरसमेतको त्रुटिपूर्ण हुँदा दोहोर्न्याई हेरी पाउँ भनी परेको निवेदनमा निस्सा प्रदान भई प्रस्तुत मुद्दा पर्न आएको देखिन्छ ।

यसमा वैज्ञानिक अधिकृत मुकुल प्रधानले लिफामा लेखिएको हो वा होइन भनी यकिनसाथ भन्न सकिने अवस्था पाइएन भन्ने राय दिएको अवस्थामा विवादित लिखत विशेषज्ञहरुको बोर्डबाट परीक्षण गराउनु पर्ने सो नगराई विशेषज्ञको बकपत्रसमेत नगराई विवादित लिखतलाई सद्दे लिखत ठहर गरी भएको पुनरावेदन अदालतको फैसला प्रमाण ऐन, २०३१ को दफा २३(७) र ५२ तथा ने.का.प. २०४३ अङ्क ४ नि.नं. २६८८ पृष्ठ ३३६ मा प्रतिपादित सिद्धान्तसमेतको त्रुटिपूर्ण हुँदा बदर गरी पाउँ भन्ने पुनरावेदन जिकिरका सम्बन्धमा हेर्दा मिति २०६०।१।१ मा भएको भनिएको लिखतमा भएको सहीछाप मेरो होइन भनी यी पुनरावेदकले भन्न सकेको नभई विवादको लिखत लिफामा तयार गरेको भन्नेसम्मको जिकिर लिएको पाइन्छ । सो जिकिरबमोजिम विवादको लिखत लिफामा तयार गरेको भन्ने कुराको प्रमाणसमेत निजले नै पुर्‍याउनु पर्ने हुन्छ । यी पुनरावेदक र वादी बीच

मिति २०६०।१।१ मा भएको लिखत मैले तयार गरेको हो र वादी प्रतिवादीबीच रुपैयाँ लिनु दिनु गर्नु भएको हो भनी विवादित लिखत तयार गर्ने लेखक साक्षी प्रद्युम्न नारायणले अदालतमा आई बकपत्र गरिदिएको र अन्तर साक्षी जगदीश राय यादवले बकपत्र गर्दा यी पुनरावेदक प्रतिवादीले वादीसँग तमसुक गरी रु. ८०,०००।— नगद लिएका हुन् र सो लिखतमा म साक्षी बसेको हुँ भनी खुलाएकोसमेतबाट पुनरावेदक प्रतिवादीको प्रतिउत्तर जिकिरलाई खण्डन गरिरहेको छ। दावीको लिखत सुकुम्वासी समस्या समाधान आयोगबाट जग्गा उपलब्ध गराउने प्रयोजनका लागि यी पुनरावेदक प्रतिवादीसँग वादीले लिएको लिफामा पछि बेहोरा भरी लेनदेनको कागज बनाएका हुन्, सो लिखत सधैं नभई कीर्ते लिखत हो भन्ने तर्फ हेर्दा वादीलाई खाली लिफामा दस्तखत गरी दिएको थिएँ भनेर जिकिर लिने यी पुनरावेदकले त्यसको तथ्ययुक्त प्रमाण तथा कुनै साक्षी प्रमाण पेश गर्न नसकेको र शुरुमा पेश गरेको प्रतिउत्तरपत्रमा समेत सो कुरा खुलाउन सकेको अवस्था छैन । जिकिर लिंदैमा तथ्य र प्रमाणबाट पुष्टि हुनु नपर्ने भन्न मिल्दैन । “कुनै खास कुरा प्रमाणित गर्ने भार कुनै खास व्यक्तिको हुनेछ भनी कुनै नेपाल कानूनमा व्यवस्था भएकोमा बाहेक त्यस्तो कुरा प्रमाणित गर्ने भार सो कुराको अस्तित्वमा अदालतलाई विश्वास दिलाउन चाहने व्यक्तिमाथि नै हुनेछ” भन्ने प्रमाण ऐन, २०३१ को दफा २८ मा व्यवस्था रहेको छ । प्रस्तुत लिफामा सही गरी वादीलाई दिएको थिएँ भनी जिकिर लिने यी पुनरावेदकले सो कहिले दिएको तथा सोको साक्षी को थिएँ भनी खुलाउन सकेका छैनन् । विशेषज्ञलेसमेत लिखत लिफामा तयार गरेको हो होइन भनी यकिन गर्न नसकिने भनी राय दिएकाले लिखत सधैं हो भनी निर्णयमा पुग्न विशेषज्ञलाई अदालतमा झिकाई बकपत्र गराउनु पर्ने भन्ने सम्बन्धमा लिखतको परीक्षण गर्ने विशेषज्ञले सर्वोच्च अदालतमा आई गरेको बकपत्रमा लिखत परीक्षण गर्दा शीर तथा पुच्छारमा रहेका एक एक जोडा ल्याप्चे छापहरूका अवस्थालाई विस्तृत अध्ययन गर्न सकिएको जुन स्थानहरूमा ल्याप्चेको रेखाले लिखत बेहोरालाई छोएको छ भनी खुलाई बकपत्र गरेको पाइन्छ । पहिले तयार गरेको लिफामा पछि बेहोरा भरेको अवस्थामा ल्याप्चे रेखाले लिखत बेहोरालाई छोएको नभई ल्याप्चेमाथि लिखत रहने हुँदा वादीले पहिले लिएको खाली लिफामा पछि बेहोरा भरेका हुन् र लिखत कीर्ते हो भनी यी पुनरावेदक प्रतिवादीले

लिएको जिकिरसँग सहमत भई उक्त लिखत कीर्ते रहेछ भनी व्याख्या गर्न नमिल्ने हुँदा पुनरावेदन जिकिरसित सहमत हुन सकिएन ।

तसर्थ माथि विवेचित आधार प्रमाणबाट प्रतिवादीबाट वादीले साँवा व्याज भराई लिन पाउने गरी र प्रतिवादीलाई लिखत सद्दे ठहरेकाले रु. १०,०००। जरिवानासमेत गर्ने गरी भएको शुरु बारा जिल्ला अदालतको फैसला सदर हुने ठहर गरी भएको पुनरावेदन अदालत हेटौँडाको मिति २०६८।१।२८ को फैसला मिलेको हुँदा सदर हुने ठहर्छ । प्रतिवादीको पुनरावेदन जिकिर पुग्न सक्दैन । प्रस्तुत मुद्दाको दायरीको लगत कट्टा गरी मिसिल नियमानुसार गरी अभिलेख शाखामा बुझाई दिनु ।

न्यायाधीश

उक्त रायमा म सहमत छु ।

न्यायाधीश

इजलास अधिकृत: (उपरजिष्टार) इन्दिरा शर्मा

कम्प्यूटर टाइप: प्रेमबहादुर थापा

इति सम्बत् २०७२ साल पौष २३ गते रोज ५ शुभम् -----